

Το Rooftop έζησε μεγάλες δόξες

>«Καρδιά», η νέα θεατρική δουλειά της ομάδας

Συγγραφή: Rooftop Theatre Group
Δραματοουργία κειμένου:
Ελλάδα Ευαγγέλου
Σκηνοθεσία: Ελλάδα Ευαγγέλου
Παίζουν: Γιώργης Ρεγγίνος, Νάντια Μουάφη, Άντρη Πέτρου, Λήδα Κουμίδη, Δέσποινα Μιχαηλίδου, Χάρις Χαραλάμπους, Κώστας Κωνσταντίνου
Επιμέλεια σκηνικού/κοστούμιών:
Ζωή Κακότα
Επιμέλεια/ κατασκευή μασκών:
Έλενα Αρμοστή
Σχεδιασμός φωτισμού: Καρολίνα Σπύρου
Κινηματογράφηση/ μοντάζ:
Κώστας Κωνσταντίνου

Τη φετινή θεατρική χρονιά το Rooftop Theatre Group έζησε μεγάλες δόξες. Καμία άλλη θεατρική παραγωγή δεν προβλήθηκε τόσο από τα μέσα, και μάλιστα τα ηλεκτρονικά, καμία δεν τράβηξε την προσοχή τόσο των πολιτικών προσώπων. Καμία άλλη, εκτός από το «Παρουσιάζοντας την εμπειρία» του Rooftop δεν μπόρεσε να φανερώσει πόσο λεπτό είναι μερικές φορές το επίστρωμα του πολιτισμού πάνω από μεσαιωνικά σκοτεινή φύση των ανθρώπων μονάδων και ομάδων, αυτών δηλαδή που άρχισαν τις βαριές κατηγορίες ενάντια στην παραγωγή, κατηγορίες για μεμπτή ιδεολογία και λειψό πατριωτισμό. Ο πλείστοι από τους αγανακτισμένους δεν είχαν δει την παράσταση, δεν είχαν διαβάσει το κείμενο (προϊόν ενός ε/κ- τ/κ θεατρικού εργαστηρίου εφήβων), απλώς διόγκωναν και παραμόρφωναν (κι άλλο) τις εξ αρχής λανθασμένες πληροφορίες για το έργο. Σ' ένα πράγμα ενστικτωδώς είχαν δίκιο - στο να αισθάνεται ότι το δικό τους φρόνημα είναι διαμετρικά αντίθετο με τα πιστεύω της μικρής γενναίας θεατρικής ομάδας, οπότε και η έννοια «πατριωτισμός» έχει χτυπητά διαφορετικό περιεχόμενο για τους μεν και τους δε.

Απόπειρες λογοκρισίας, απαγόρευσης πνευματικής έκφρασης, ανθρωποκυνηγητά για ιδεολογικούς λόγους προκαλούν την αντίδραση των ελεύθερα σκεπτόμενων ανθρώπων, όπως φάνηκε και στη συζήτηση για την ελευθερία του λόγου στον τόπο μας που οργάνωσε πριν από λίγο καιρό το περιοδικό «Ρεύμα» με αφορμή τις επιθέσεις ενάντια στο Rooftop Theatre Group.

Υποψιαζόμαστε ότι η επόμενη μετά από την «Παρουσιάζοντας την εμπειρία» παραγωγή της ομάδας θα βγει κάτω από την επήρεια των πιο πάνω γεγονότων. Νομίζω ότι έτσι εξηγούνται μερικά από τα χαρακτηριστικά της παράστασης «Καρδιά», της δεύτερης στην ίδια θεατρική σαι-

ζόν παραγωγής της ομάδας. Πρώτον, μετά από μια έντονη περίοδο ιδεολογικών συζητήσεων και συγκρούσεων, η εμπνευστής και σκηνοθέτης της ομάδας Ελλάδα Ευαγγέλου είδε τη νέα της δουλειά περισσότερο ως κοινωνική τοποθέτηση, ως ιδεολογική δήλωση παρά ως επιδίωξη καλλιτεχνικού αποτελέσματος. Ξέροντας πως δουλεύει η Ελλάδα Ευαγγέλου, πώς στήνει το αρχικό εργαστήρι της μετουσίωσης των ομαδικών βιωμάτων σε παραγωγή θεατρικού κειμένου, πώς δεν εγκαταλείπει τη μέθοδο της ομαδικής δημιουργίας ούτε και στο στάδιο της σκηνικής μορφοποίησης του κειμένου, αντιλαμβάνομαι ότι η «Καρδιά» δεν πρόλαβε να ψηθεί, όσο έπρεπε, στο κάθε ένα από τα στάδια της πορείας. Το ευαίσθητο επιλεγμένο θέμα τίθεται, αλλά δεν ολοκληρώνεται τόσο στο επίπεδο του κειμένου, όσο και στο επίπεδο του σκηνικού αποτελέσματος.

Η καρδιά είναι το σύμβολο που έχει επιλέξει η ομάδα για να μιλήσει για την επιδημία αναισθησίας που απλώνεται στον τόπο μας μέσα στις νέες κοινωνικές πραγματικότητες. Το κύμα των οικονομικών μεταναστών και των πολιτικών προσφύγων, οι ανθρώπινες πονεμένες ιστορίες, το

Καμία άλλη παράσταση, εκτός από το «Παρουσιάζοντας την εμπειρία» του Rooftop δεν μπόρεσε να φανερώσει, πόσο λεπτό είναι μερικές φορές το επίστρωμα του πολιτισμού πάνω από τη μεσαιωνικά σκοτεινή φύση των ανθρώπων μονάδων και ομάδων, αυτών δηλαδή που άρχισαν τις βαριές κατηγορίες ενάντια στην παραγωγή, κατηγορίες για μεμπτή ιδεολογία και λειψό πατριωτισμό.

θέαμα της φτώχειας και της έντονης διαφορετικότητας έκαναν τους ντόπιους να στήσουν ένα τοίχο αδιαφορίας, αλλά και σκληρότητας απέναντι στους «εισβολείς». Οι φοβίες της οικονομικής ανασφάλειας, του κοινωνικού επηρεασμού, της πολιτισμικής διαφοροποίησης προκαλούν στους «ντόπιους» ποικίλες εκδηλώσεις ψυχολογικής άμυνας απέναντι στους «ξένους». Και ο καλύτερος τρόπος άμυνας είναι, ως γνωστόν, η επίθεση...

Η παράσταση θέτει προβληματισμούς με αναμφισβήτητη ευαισθησία, αλλά ακόμα και ο αυ-

τό το επίπεδο χρειαζόταν περισσότερη σαφήνεια και ακρίβεια. Στην προηγούμενη παραγωγή η Ελλάδα Ευαγγέλου πέτυχε ψηλό βαθμό αποτελεσματικότητας στη μετάδοση κάθε μικρού και μεγάλου μηνύματος, έχοντας μια πολύ ικανή τριάδα νέων ηθοποιών και περισσότερο χρόνο στην προετοιμασία του κειμένου και της παράστασης. Στην «Καρδιά» η υποκριτική απόδοση της επιταμελούς ομάδας δεν είναι αντίξια της τραγικότητας και της κοινωνικής αιχμηρότητας τέτοιων θεμάτων όπως η επί πληρωμή μεταμόσχευση οργάνων, όπως τα ανθρώπινα δικαιώματα των μεταναστών, όπως η εξευτελιστική τραγωδία της φτώχειας.

Ακόμα μια σκέψη. Υπάρχουν δύο τρόποι της μεταφοράς των νέων πραγματικότητων στη θεατρική σκηνή. Ή να αφηθεί ν' ακουστεί αυτούσιος ο λόγος των «ξένων» μέσω συνεντεύξεων, ή η επεξεργασία του να είναι επίπονη και διαρκής πορεία θεατρικής γραφής. Ο τρίτος δρόμος, που ακολούθησε η «Καρδιά», μιας επιφανειακής δραματοουργίας κειμένων, δεν απέδιδε. Περιμένω την επόμενη δουλειά της ομάδας με μεγάλο ενδιαφέρον.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ